

Скжперникъ и шегаджия.

Японска приказка

Живѣлъ нѣкога въ Япония нѣкой си шегаджия Йи Пей. Той билъ много уменъ, та мнозина го дирили за съветъ.

Веднажъ дошълъ при него за съветъ единъ голѣмъ богатъшъ и скжперникъ.

— Ще полудѣя,—казалъ той на Йи Пей,—ако ми не помогнешъ.

—Въ какво се състои работата? — попиталъ Йи Пей.

—Имамъ непоносими съседи,— казалъ съ въздишка скжперникътъ. — Отъ лѣвата страна — казанджия, а отъ дѣсната — ковачъ. Отъ зори

до мракъ чукатъ. Главата ми ще прѣснатъ. А за ушигѣ ми — не питай! Моля те, намѣри начинъ да ги накарашъ да се преселятъ.

— Това не е тежка работа, — казалъ Йи Пей. — Но трѣбва да поразвѣржешъ кесията.

Скжперникътъ въздъхналъ дълбоко.

— Ехъ, ако е потрѣбно, — казалъ той, — и това ще направя.

— Потрѣбно е, потрѣбно е, — казалъ Йи Пей. — Защото само съ добра награда, ще мога да ги накарамъ да се преселятъ.

— А колко ще трѣбва? — попиталъ съ страхъ скжперникътъ.

— По десетъ желтици за всѣки и десетъ на мене за съвета и труда.

Скжперникътъ се замислилъ. Много му се видѣли тридесетъ желтици. Но като си спомнилъ за чукането, развѣрзалъ кесията си и далъ на Йи Пей желтицитѣ.

— Почакай малко тукъ, — казалъ Йи Пей, — и отърчалъ при ковача и казанджията.

Следъ нѣколко минути той се върналъ запъхтенъ и казалъ на скжперника:

—Ималъ си късметъ. Съгласиха се да се преселятъ още днесъ.

И не се минало половинъ часъ, чирацитѣ на казанджията и ковача започнали да изнасятъ наковални, чукове, мехове, разни гвоздеи, бакъри и бакърчета, а майсторитѣ имъ следѣли да не забравятъ нѣщо.

Скжперникътъ се много зарадвалъ. Следъ малко той миналъ ужъ случайно край тѣхъ и казалъ:

— О-хо, съседи, значи устояхте на думата си — преселвате